

και Ρώμη παγκόσμιον, και ἐργάζεται και προοδεύει και ζῆ.

Εἶνε πολὺ πολὺ ὠραία ἡ εἰκὼν αὐτῆ, εἶνε πολὺ λαμπρὸν τὸ χρώμα της πρὸ τῆς πενθίμου και ἀπελπιστικῆς ὄψεως τῆς Ἑλλάδος, ἥτις ἀφοῦ τὰ τελευταῖα της δάκρυα ἔχυσεν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ μεγαλειτέρου της τέκνου, δὲν ἔχει πλέον δάκρυα διὰ τὰς βασάνους ἀς ὑφίσταται ὑπὸ τοὺς μικροδеспότας της, δὲν ἔχει πλέον δυνάμεις, δὲν ἔχει ζῶν.

Και ὅμως εἶνε μικρὸν τὸ ἀπελπίζεσθαι. . . ὄχι· δὲν εἶνε ἀπελπισία τὸ αἰσθημα αὐτὸ, ὅπερ ταρασσει τὰ στήθη μου, διότι ταρασσει τὰ στήθη τοῦ λαοῦ τῆς Ἑλλάδος· εἶνε ἀνία ἐσχάτη, εἶνε δυσανασκέπησις, ἀγανάκτησις, λύσσα τοῦ λέοντος, ἀδυνατοῦντος ἐξ ἀπεχθείας και διὰ τὴν εὐστροφον ταχύτητα νὰ τυντρίψῃ τὰ κατατρυχόντα αὐτὸν ἐρεπετά.

A. Γ. Η.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Τὸ δημοτικὸν μας συμβούλιον ἀν ἔχῃ καιρὸν ἀς ἀναγνώσῃ τοὺς ἐξῆς λόγους ἀπαγγελθέντας ἐσχάτως ὑπὸ τοῦ πρωθυπουργοῦ και ὑπουργοῦ τῆς Γαλλίας Ἰουλίου Φερβύ :

«Κυρίως πρέπει ν' ἀποτεινόμεθα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς, και ἀν θέλετε νὰ διδάξετε εἰς τὰ παιδιὰ τὴν καθαριότητα, πρέπει νὰ τὴν ἔχουν ἐνώπιόν των ἐν τῷ σχολείῳ. Ἄν θέλετε νὰ τὰ ἐμπνεύσητε ἔρωτα εἰς τὴν μελέτην, δὲν πρέπει τὸ σχολεῖον νὰ εἶναι μαῦρος καπνισμένος σταυλός, ἀλλὰ φωτεινὴ καθαρὰ αἴθουσα, ἐπὶ δὲ τῶν τοίχων νὰ ὦσι γεγραμμένα ἢ σοφὰ ἀποφθέγματα ἢ εἰκόνας διδακτικά. Τοιαύτη

εἶναι ἡ ἰδέα τοῦ νεωτέρου σχολείου, σχολείου γελαστοῦ, σχολείου ἀγαπητοῦ»

Ἡ κηδεῖα τοῦ Γαμβέττα ἐστοίχισεν εἰς τὸ Γαλλικὸν δημόσιον 20,000 φρ. Ὅτε ἐψηφίσθη ἡ πίστωσις ἐν τῇ Βουλῇ, εὐρέθησαν 60 καταψηφίσαντες.

Δι' ἐκεῖνας ἐκ τῶν ὠραίων μας αἱ ὁποῖαι κάμνουν τὴν παρισίαινα, ἰδοὺ τί γράφει ὁ φίλος τοῦ ἀρχιρράπτου μας Λαμπίκη κ. Ἄρσεν Οὐσαί :

«Τέσσαρες γυναῖκες μπαίνουν σὲ ἀμαξά : μία Παρισινὴ, μία Ἀγγλίσ, μία Ἰσπανίς, και μία Ἑπαρχιώτισσα. Ἡ Ἀγγλίσ δὲν θὰ δεῖξῃ διόλου τὴν γάμπα της· ὄχι γιατί δὲν εἶναι εὐμορφῆ· ἀλλ' ἀπὸ τέτοια πράγματα δὲ καταλαβαίνει. Ἡ Ἰσπανίς θὰ τὴν δεῖξῃ σχεδὸν ὅλην ἡ ἐπαρχιώτισσα θὰ τὴν κακοδείξῃ· μόνη ἡ Παρισινὴ θὰ τὴν δεῖξῃ καθὼς πρέπει. Και τί πόδι ! Νομίζεις ὅτι σοῦ κάνει τὸ μάτι, ὅτι προκαλεῖ ! Τὸ πόδι της εἶναι ὀλόκληρος κόσμος, εἶναι ποίημα, εἶναι ἐρωτηματικόν. Τὸ μποτίνι τὸ σφίγγει μετ' ἔρωτος, διαγράφων ἡδυπαθεῖς γραμμάς, στρογγύλας—κατὰ τὸ μᾶλλον και ἥσσον».

Θέλετε ὀλίγα και γιὰ τὸ χέρι τῆς Παρισινῆς ;

«Τὸ χέρι ; Τὸ ἀριστουργηματικὸ ἀπὸ μάρμαρο τριανταφυλλένιο ! Τὸ πᾶν εἶναι ὠραῖον, και αἱ φλέδες αἱ διαγράφουσαι τὴν γεωγραφίαν τοῦ ἔρωτος, και αἱ κάτωθεν γραμμαὶ αἱ συγκροτοῦσαι τὸν χάρτην τῆς τύχης. Οἱ ὄνυχες εἶναι μαργαριτάρια τριανταφυλλένια. Τὸ πᾶν ἔχει φυσιογνωμίαν ὑπὸ τὸ προσωπεῖον, θέλω νὰ εἶπω τὸ γάντι.»

βοντο ἐπὶ τῇ ἀθλίᾳ τύχῃ του. Ὅστις δῆποτε συνελάμβανε τὴν πρόθεσιν νὰ τῷ στήσῃ παγίδα, ἢ νὰ τὸν κακοποιήσῃ οὕτως ἢ ἄλλως, βεβαίως ἤθελεν ἐξεγείρει τὴν γενικὴν ἀγανάκτησιν και ὁ δασόβιος ἤθελεν εὖσει ἀμέσως πολυαριθμοὺς ὑπερασπιστάς, πρὸ πάντων μεταξὺ τοῦ γυναικείου φύλου.

Ἐπὶ ἓνα ἔτι μῆνα πολὺς ἐγένετο λόγος περὶ τοῦ δασοβίου, ὀλίγον ὅμως κατ' ὀλίγον ἐπαυσαν ν' ἀσχολῶνται περὶ αὐτοῦ. Ἄλλως τε δὲν τὸν ἐβλέπον πλέον, ὡς προηγουμένως, νὰ τρέχῃ διὰ μεσου τῶν θάμνων. Οἱ ἀνθρακῆς ἐρωτώμενοι ἀπήντων ὅτι ἀπαξ μόνον εἶχον ἰδεῖ αὐτὸν ἀπὸ τῆς μεγάλης κυνηγεσίας. Ἀνθρωποὶ εἰσέδυσαν εἰς τὰ σκοτεινότερα και μᾶλλον ἔρημα τοῦ δάσους, ἀλλ' εἰς μάτην, διότι οὐδὲν ἀπεκάλυπτε τὴν παρουσίαν τοῦ ἀγριανθρώπου και οὐδαμῶς ἀνευρίσκοντο ἔχνη τῆς διαβάσεώς του. Εἶχε γίνε ἀφαντός. Κατ' ἀρχὰς ὑπετέθη ὅτι ἀπῆλθεν ἐκ τοῦ δάσους τοῦ Μαρεῖλ και ὅτι κατέφυγε πορρωτέρω, εἰς ἄλλην χώραν. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἦτον ἀληθές. Γενόμενος συνετώτερος και μᾶλλον δειλός, ὁ δασόβιος ἐκρύπτετο λαμβάνων μυριάς προφυλάξεις ἵνα καταστῇ ἀόρατος· ἄλλως τε δὲν εἶχεν ἀπομακρυνθῆ ἐκ τῶν συγκαζομένων ὑπ' ἀνθρώπων μερῶν τοῦ δάσους. Ἐπὶ τῶν προπόδων τοῦ φαιοῦ γηλόφου και ὑπὸ τοὺς βράχους εἶχεν ἀνακαλύψει φυσικὸν σπήλαιον ἀρκούντως εὐρύ, ὅπερ και κατέστησε τὴν κατοικίαν του. Οὐδέποτε ἠλιακὴ ἀκτίς εἰσέδυσεν ἐν τῷ σπηλαίῳ τούτῳ, ἀλλ' ὀλίγον φῶς ἐπεχέετο

ἀνωθεν και κατέπιπτεν ἐντὸς αὐτοῦ ἐκ τοῦ θόλου διὰ στενῆς τινος σχισμάδος. Σκοτεινὴ και λοξὴ ὁδός, ἦν ὁ ὑλόβιος διηνώξεν, ἤγεν εἰς τὰ ἔνδον τοῦ σπηλαίου. Ἐκεῖ εὐρίσκετο ὡς ἐν φρουρίῳ, ἔχοντι ὡς ὀχυρώματα πυκνοὺς και ὑψηλοὺς θάμνους, ὑπ' οὓς ὑπῆρχεν ἀτραπὶς, εἰς ἣν ὁ τολμηρότερος τῶν ἀνθρώπων θὰ ἐφοβεῖτο νὰ ἐκτεθῆ.

Οὕτω τὸ καταφύγιόν του ἦτο κεκρυμμένον ἀπὸ παντὸς ὀφθαλμοῦ και δυσυπέβλητον πρόσκομμα, ἦτοι οἱ ἀκανθῶδεις θάμνοι και βᾶτοι, ὑπερήσπιζον αὐτὸν κατὰ πάσης προσβολῆς ἀνθρώπου ἢ ἀγρίων θηρίων. Ἐκεῖ που πλησίον, ὑπὸ βράχον ἀνοικτὸν ὡς βάρανρον, ἀνέβλυζε πηγὴ, χύνουσα τὰ ὕδατα αὐτῆς εἰς ρυάκιον, οὗ ὁ ψίθυρος ἐτάρασσε μόνον τὴν σιγὴν τοῦ μέρους τούτου τοῦ δάσους. Ἐν τῇ πηγῇ ταύτῃ, ἥς τὸ ὕδωρ ἦτο πάντοτε δροσερόν και διαυγές, ὁ ἀγριάνθρωπος κατέστελλε τὴν δίψαν του. Ὀλίγον κατωτέρω τὸ ὕδωρ εἶχεν ἀνορύξει λάκιον βάθους ἐνὸς μέτρου ἐν ᾧ ἐλούετο, διότι ἐκέκτητο τὸ ἐνστικτὸν τῆς καθαριότητος.

Ἀφ' ὅτου συνελήφθη ὑπὸ τῶν κυνηγῶν, ἐκ φόβου ἀναμφόβως μὴ και αὐτὸς ἐμπέσῃ εἰς χεῖρας των, μόνον ἐν ἀπολύτῳ ἀνάγκῃ ἐξήρχετο τῆς κατοικίας του και ὅσον ἐνστικτὸν ὀλιγώτερον ἀπεμακρύνετο ἀπὸ τὰ περίξ τοῦ φαιοῦ γηλόφου, σπανίως ἐκτιθέμενος εἰς μακρὰν ἀπόστασιν και τοῦτο ὅτε ἦτο ἠναγκασμένος νὰ εὐχῆ ὅτι ἐζήτει. Ἐὰν δὲν ἐφοβεῖτο τὸν ἀνθρώπον και δὲν ἐφρόντιζε ν' ἀποφύγῃ τὴν